

Fanové všech zemí, spojte se !

NEWS

Sciřistický nepravidelný občasník

Číslo : 24

Datum : 27.1.1997

PARCON 96 očima nesciřisty

Pátek 30.8. 1996

Seděl jsem ve vlaku, který se coural směrem k Ústí nad Labem. V kupé se mnou seděl můj kamarád Petr, dva chlápce kolem čtyřiceti-pohodáři do hospody, Dáreček a introvertní kluk. Moji spolusedíci byli bez výjimky sciřisti. Padali zde autoři, které jsem neznal, mluvilo se o filmech, které jsem nikdy neviděl a to ne proto, že bych byl nekulturní, prostě jsem nebyl sciřista. Mými miláčky jsou Bukowski, Irving, Stone, Tarantino a tak. Snad s Lynchem jsem se trochu chytal. Takže řečeno ústy klasika seděl jsem sám v přeplněném kupé.

"Tak proč sem ten chlapík jezdí?" Správná otázka. Prostě jsem chtěl poznat jinou komunitu, než je ta, ve které se pohybují. Mé teritorium je underground a v něm bohužel také zamindrákovaní intelektuálové. Ale aby to nevypadalo kdovíjak, stýkám se i s naprosto normálními lidmi. Myslím, že tohle nikoho nezajímá. Takže se budu držet toho, o co jsem byl požádán, a to popsat Parcon očima nesciřisty.

Tak tedy, dojeli jsme do Ústí. Moji spolusedíci z kupé se šli zaregisrovat. Já ne. Na kolejích, kde jsme spali, jsem byl na černo. Koleje v Ústí jsou kouzelné. Vegetili jsme v patrech, kde přes rok spí holky. Zdi byly počmárané čmeláčky, motýlky a červíky a pod tím vším hmyzem byla jména jejich kluků. Měly fantazii.

S Petrem jsme vzápětí odešli do hospody Ke hnátě. Stojí hned vedle kolejí. Chvilí po nás přišli do hospody pohodáři s Dárečkem. Zdravili se se spoustou lidí. Petr mně vždy sdělil, o koho jde.

Pak jsme se přemístili do budovy, kde se konaly přednášky, knižní burzy a vůbec všechno. Prostudoval jsem program přednášek a videománie. Zarazilo mně, že tu dávají Burroughsův Nahý oběd. Kdo tu knihu četl, potvrdí, že je téměř nemožné ji zfilmovat.

"Zejtra dávají Brain dead, to je soda", oznámil mi Petr a zároveň mi sdělil, na které přednášky půjdeme.

První se jmenovala "Je sci-fi film děvka." Byla to agresivně pozéřská přednáška, kdy se tři kluci probírali historií sci-fi filmu a nakonec došli k závěru, že současná sci-fi kinematografie stojí pod červenou lucerničkou. Fakta měli skvěle zmáknutý, ale kdybych byl sofista, oponoval bych, že děvkou je všechno zboží, na kterém se vydělává třeba chleba. No nic. Z přednášky mělo vyplynout, že sci-fi je stále více komerčnější, takže nic nového pod sluncem.

Po přednášce jsme šli s Petrem na výše jmenovaný film. Kdo četl Burroughsův Nahý oběd, překypující výtečnou metaforou, hnusem, drogovými vizemi, latentní homosexualitou, ale hlavně chaosem, by těžko uvěřil, že jde zfilmovat. Film byl skvělý.

Za to s hospodama je to v Ústí mizerný. Jeden rokáč, kde chtějí vstup, aniž by tam hrála slibovaná kapela, mě nestál ani za vztýčený prostředník, v dalším se scházely šlapky na kafe.

Cestou zpátky na koleje Petra málem pokousal jezevčik.

Nakonec jsme zakotvili na jakési "room party". Bylo tam spousta lidí, kteří se dohadovali, které město je hnusnější. Nejsem patriot, ale nemám rád lidi, kteří jsou v Plzni týden a hned tvrdí, že hnusnější město neviděli.

Dáreček vyhodil z okna prázdnou láhev od šampusu. Kdosi zaječel: "Ty vole, tam mám auto!" O lidech nepadla ani zmínka. Ostatně slušní lidé v noci spí.

Skamarádil jsem se s nějakým Slovákem. Byl příjemný. Akorát mi pořád vyčítal, že hraji baseball.

"Taký vysoký a taký pojebaný šport! Basket by si mal hrát," často opakoval. Dostali jsme se na Bukowskiho.

"No jak on piše, samá ženská a hned jebů".

Nakonec uznal, že to není jen jebání. Měl jsem radost, že čte Bukowskiho a on, že nejsem dračikár.

Sobota 31.8.1996

Ráno mě bolela kolena a žaludek byl jako na vodě. Nebylo to nic nového, stejně jako že sci-fi film je děvka. Obešli jsme s Petrem knižní burzu a šli na Brain dead. Brain dead je kultovní film, každý ho tu viděl alespoň třikrát. V podstatě je to parodie na horory se zombie. Celou dobu jsem se smál, jinak to prostě nešlo.

"Teď to přijde", pošeptal mně Petr. Když hrdina vstoupil do místnosti plné zombií, opásán sekačkou na trávu, a po místnosti začaly lítat končetiny a hlavy, které hrdinova milá pohotově cpala do mixéru a dělala z nich kašičku, ozval se obrovský frenetický aplaus diváků. Jsou to fajn lidi.

"Chtělo by to polívku a pivo", povídám Petrovi po filmu.

Seděli jsme v hospodě. Chvilí po nás přišli pohodáři. Zase jsme byli před nima o jedno pivo. U vedlejšího stolu se hádalo devět tělesně postižených.

"Ježíš Kristus na Internetu a války na webu", zlatý hřeb Parconu, přednáška Ondřeje Neffa. Nebyla špatná z hlediska projevu a přípravy, z hlediska obsahu nic převratného. Přednáška v podstatě nastolila diskusi, jestli se jednou počítač vzepře lidstvu. Po

hodině diskuse jsem jim chtěl říci trochu nietzschovské filosofie. Existuje Nadčlověk s nejsilnější vůlí, který je bez citu, jde a běda tomu, kdo se mu připlete do cesty. Nadčlověk může být zrovna ten computer, který, až pocítí ohrožení, začne likvidovat. Ne z vášně, naprosto lhostejně, člověka stejně jako opici, prostě vše, co ho ohrozí. Diskuse byla před mou poznámkou ukončena.

Večer jsme s Petrem strávili v hostinci U kaštanu. Bylo to tu docela fajn, než jsem vpadli skinheadi a začali se dohadovat, kdo je posranej fašista a kdo hodnej kališník. Odešli jsme. Sem nás dovezl autobus, zpátky jsme šli pěšky. Tak hodinku a půl a to chodím rychle. Kdyby byla soutěž o nejbzdálenější hospodu, vyhráli bychom. I na pohodáře to bylo, zdá se, daleko.

Neděle 1.9. 1996

"Za chvíli jede vlak", houkl ráno Dáreček do pokoje. Introvert, který s námi bydlel, se vymrštil, snad během tří minut byl oblečen, spakovaný věci v tašce a připraven k odjezdu.

"Ani si neoplách hubu", konstatoval Petr a převalil se na druhý bok. Vyjžděli jsme o hodinu déle a chvíli se ještě zdrželi v Praze, ale to už sem nepatří.

Co jsem si z Parconu odnesl? Poznám jinou komunitu, lidi, kteří se na několik dní mění na bojovníky z dob barbara Conana i na posádky hvězdoletu Enterprise, prostě lidi jako já, jen s jiným zájmem.

nescifista

COPYRIGHT BY LIBOR PINL

The Truth And The Light - Music From The X-files

Nedlouho po vydání alba "Songs in the Key of X", obsahujícího písně R.E.M., Nicka Cavea, Sheryl Crow, Alice Coopera, Briana Ena a jiných velikánů současné hudební scény, přímo použité nebo alespoň inspirované fenomenálním televizním seriálem Akta X, nás Warner Bros. Records Inc. pohostila další lahůdkou. Cédéčko "The Truth and the Light" se však od svého dříve narozeného bratříčka výrazně liší. Nejedná se o další výběr z kuchyní rockových celebrit, nýbrž o průřez originální scénickou hudbou Marka Snowa, použitou v seriálových epizodách v období let 1994 až 1996. Z předchozích řádek vyplývá, že soundtrack není určen pro širokou posluchačskou obci, ale pouze pro skupinky thex-files fanatiků, kterým lahodí kakofonie tónů, výkřiky genetických mutantů, dialogy Muldera a Scullyové a hrozivé poznámky Muže z Pentagonu, Kouřícího muže nebo Pana X. Na albu samozřejmě nechybí notoricky známá titulní skladba, která se na samotném konci objevuje ještě jednou, tentokrát v remixové podobě ve stylu dream-dance od skupiny Flexifinger. Rovněž není bez zajímavosti, že v úvodní skladbě "Introitus: praeceps transit spatium" se z nesrozumitelného šepotu pomalu vynořuje ústřední moto seriálu - "the truth is out there" a to z úst samotného otce a producenta seriálu Chrise Cartera. Až na již zmiňovanou závěrečnou skladbu je celé album natočeno jako celistvá kompozice, kdy jedno téma plynule přechází ve druhé. Třiapadesát minut nejtemnější muziky, třiapadesát minut ve světě za závojem ze lží. Někde tam venku je možná pravda. Tady je "Pravda a světlo".

Internet kontakt: <http://www.Thex-files.com>

-pk-

Krvavé deště

Je pozoruhodné, že jeden z jevů, který velice zajímal naše předky, stojí v současné době poněkud stranou. Oním fenoménem jsou tzv. krvavé deště nebo krvavá sněžení. Tato přírodní pozoruhodnost byla v minulosti daleko hojnější, než by se dalo soudit. Je lehce pochopitelné, že tehdejší obyvatelstvo spatřovalo v tomto jevu zásah "nadpřirozené" nebo "božské moci", a z tohoto pohledu je také hodnotilo jako předzvěst budoucích katastrofických událostí.

"Okolo roku 1720 poděbradský duchovní Jan Stoeckel, když se mu voda ze studánky po dvakrát v červenou proměnila, poznal, že brzy zemře, což se stalo."

J.F.Vavák (1931): Paměti

Ve zpětném pohledu došli vědci ke zjištění, že krvavé deště se opakují v cyklech, přičemž délka jednoho cyklu je přibližně 120 až 130 let. Vzhledem k tomu, že jde o výrazně opakovanou frekvenci, dá se předpokládat, že půjde o jev, který bude spíše souviset s nějakou přírodní anomálií. Je ovšem zajímavé, že výrazná kumulace těchto událostí se objevuje v období let 1580 - 1640, tedy v době, kdy na celé severní polokouli došlo ke globální změně klimatu. V literatuře se pro tuto klimatickou změnu obvykle používá termín "malá doba ledová". Do tohoto období spadá také třicetiletá válka, která - jak se dnes ukazuje - probíhala za mimořádně drsných podmínek.

"Léta 1627, 20.máj.

V městě Velvarech dýšl červený, jakoby víno tarant pršelo. Tu vodu jaseš dal do sklenice, která se usadivše jak krev hustá byla a hořejší přede načervenalá byla."

Detailní analýzou dochovaných zápisů z různých kronik se podařilo zjistit, že k tomuto jevu docházelo nejen v letních, ale i zimních měsících. Tehdy byly zaznamenány případy skutečně velmi červeného sněhu, což bylo obvykle vykládáno "vyššími zásahy".

Pracovníci Krkonošského národního parku (KRNAP) zjistili v roce 1976, že se na vrcholových partiích našich pohraničních hor tvoří rozsáhlé koberce různobarevných skvrn, ponejvíce červené barvy. Tento sníh potom zmizel na dobu deseti let, aby se

na témže místě objevil v roce 1986. Od tohoto roku se červený sníh objevoval v Krkonoších častěji. V roce 1987 se objevil na jihozápadním svahu Studniční hory a v roce 1989 lze potom pozorovat různobarevný sníh v různých částech Krkonoš, ať to byl sníh zelený, žlutý, okrový, hnědý nebo růžový. V roce 1992 byl zelený sníh zaznamenán i na Šumavě.

Z informací pracovníků KRNAPu vyplývá, že se červený sníh objevoval nejčastěji v nezastíněných místech nad horní hranici lesa, tedy ve výškách okolo 1400 - 1500 metrů nad mořem, popřípadě na lavinových drahách ve výšce okolo 1100 metrů. Výskyt tohoto fenoménu v nejnovější době velice přesně koresponduje s velmi starými zprávami z území Čech, které o barevném sněhu přímo hovoří.

"Léta páně 1416

Dne 23.února při východu slunce na více místech v Čechách padal krvavý sníh, nebo se ukázal barevný a na píď pokrýl zemi."

A.Strnad (1790): Chronologisches Berzeichniss der Naturlichen Begebenheiten in Boehmen.

Ze všech testů, které byly na sněžných barevných polích provedeny, vyplývá jednoznačně, že zbarvení sněhu způsobují bíčikovci druhu chlamydomonas a chloromonas a rovněž druhy sněžnomilných hub chionaster. Zmínka o barevném sněhu v zápise z roku 1416 dokazuje, že tento jev byl našim předkům znám, třebaže si jej nedovedli uspokojivě vysvětlit.

Ovšem ne všechna zbarvení je možno připsat na vrub mikroorganismů. Barevné skvrny na sněhu mohou způsobit sněžnomilné druhy živočichů a rostlin, ale těžko již mohou způsobit ostré červené zbarvení dešťů, které měly ve všech zaznamenaných případech výraznou barvu. A především k těmto dešťům nedocházelo v zimních měsících. Dojem z takové zkušenosti musel být obzvláště silný, neboť přirovnání ke krvi bylo nejpříjemnější, vzhledem k náboženskému exaltismu našich předků. Nelze se proto divit, že takové přirovnání bylo také nejvíce uplatňováno.

"1625

Září. Blízko Benešova na panství tehdá Pavla Michny celý rybník v krev se obrátil a voda v něm tak krevnatá po tři dny trvala."

D.A.Veleslavín (1940): Kalendář historický národu českého

Poslední zaznamenaný červený déšť v Čechách byl v polovině 80. let našeho století. Po jeho analýze bylo jasně prokázáno, že červené zbarvení srážkové vody způsobil červený saharský písek, který byl atmosférickou cirkulací zanesen až do našich zeměpisných šířek. I když jde o velmi řídký jev, který je možno pro jeho neobvyklost řadit mezi jevy záhadné, je jeho přirozené vysvětlení velmi reálné. Není proto důvodu předpokládat, že by v minulosti tomu mělo být jinak. Ale pro naše předky to jistě byla věc pozoruhodná a nevysvětlitelná jinak než jako "boží znamení" či hrozba nějakého neštěstí. Nám však i naše doba přináší jevy zatím záhadné a nevysvětlitelné... Podaří se nám brzy aspoň některé z nich objasnit?

Magazín 2000 9/96

David Bowie

Deník Nathana Adlera

aneb

Umělecká vražda Baby Grace Blue

(nepřímocáré gotické drama - hypercyklus)

Bylo přesně 5.47 ráno v pátek 31.prosince 1999, když temně smýšlející pluralista začal rozřezávat čtrnáctiletou Baby Grace. Paže oběti propíchal šestnácti hypodermickými jehlami, kterými dovnitř proudily čtyři hlavní konzervační látky, barvicí činidla, tekutiny přenášející paměťové informace a ještě nějaká zelená sračka. Skrže poslední sedmnáctou jehlu vytékala krev a ostatní tělní tekutiny. Mlaskavě rozřízl břicho, vyňal střeva, rozmotal je a znovu spletl do malé sítě či pavučiny, kterou pak rozvěsil mezi sloupy hlavního depresivního vchodu Oxfordtownského Muzea moderních částí v New Jersey, kde k vraždě došlo. Potom z těla Baby Grace vyňal plíce. Do každé zavedl malý, velmi propracovaný převaděč binárních kódů, který napojil na malý mikrofon, přichycený k opačnému konci plíce. Dále aktivoval samoovládací minizesilovače zvýrazňující rozluštěné informace z přinesených paměťových jednotek. Informace se objevovaly v podobě *haiku* - krátkých, ale podrobných zveršovaných vzpomínek na další brutální činy, důkladně zdokumentované ROMbloidy. Plíce se všemi přídatnými zařízeními zavěsil do roztržené, křivě visící sítě, potřáhané jako oběť nějaké nepředstavitelné šelmy. Trup, tedy jen jeho hluboký jícen, umístil na malý pilíř, připevněný k mramorovému podstavci. Tělo bylo vidět, lépe či hůře, podle toho, ze kterého místa za sítí se člověk díval. Ode dveří muzea však působil jako poutač a strážce činů zároveň. Nepochybně to byla vražda, ale šlo také o umění? Tohle všechno vypadalo jako nejprovokativnější příhoda v celém řetězci událostí, které začaly někdy kolem listopadu tohoto roku a které

mne strhly do propasti nejstrašnějšího chaosu, jaký si může takový tichý a samotářský počítačový pirát jako já vůbec představit. Jmenuji se Nathan Adler, nebo chcete-li Detektiv Profesor Adler. Patřím ke skupině Umělecký zločin Inc., nedávno založené díky podpoře Uměleckého protektorství v Londýně, které dospělo k přesvědčení, že vyšetřování uměleckých zločinů je v podstatě neoddelitelné od ostatních forem sebevyjádření a proto zaslouží podporu této instituce. Sám Nicolas Serota považoval byt' i skrovné výsledky naší divize za hodné vystavení na posledním bienále v Benátkách; tři místnosti důkazů a srovnávacích studií, které nezvratně dokazovaly, že kráva na "Pokušení nevinných očí" Marka Tanseyho nemůže rozlišit "Býčka" Pauluse Pottera z roku 1647 (to je mimochodem přesně 300 let před mým narozením), ani kterýkoliv z Monetových zrnitých kousků z roku 1890. Tradiční umělecký tisk však prohlásil tento závěr za pitomost a vrátil se ke studiu formálnějších myšlenek obsažených v "Ovci v krabici" Damiana Hirsta. Umění je dvůr. Musím prohrabat hromadu hnoje pro jediné zrníčko pepře.

Pátek 31.prosince 1999, 10.15 dopoledne

U každého zločinu se nejdříve snažím přijít na motiv. V letech 1998-9 se roztrhl pytel s "našprtými" přístupy, které směřovaly k umělecké vraždě. Vše tomu nasvědčovalo. Začalo to někdy v sedmdesátých letech s vídeňskými kastráty a Nitscheho krevními rituály. Všeobecný odpor vše přidusil, ale opravdový démon se nedá zadržet. Pomohl mu Chris Burden, který se nechal zastřelit spolupracovníkem v galerii, svázat do balíku, hodit na dálnici a pak ukřižovat na střeše volkswagenu. A odpornou, neóny prozářenou newyorskou nocí se šířily pověsti, že se jeden mladý korejský umělec stal dobrovolným pacientem na chirurgii a rozjel operace na nepříliš utajených místech ve městě. Kdo se o tom včas dozvěděl, mohl se jít podívat, jak si pod anestetiky odřezává části těla. Článek prstu jednu noc, druhou celou paží. Začátkem osmdesátých let se rozkřiklo, že z něj zbývá jen trup a jedna ruka. Požádal, aby ho nechali v jeskyni v Catskills s průvodcem, který by mu nosil jídlo. Potom už moc nevykonal. Řekl bych, že hodně četl. Možná toho hromadu napsal. Nikdy neodhadnete, co umělec udělá, když je za vrcholem. V tu samou dobu upozornil zpěvák Bowie na pár pitomců, co vymetali berlínské bary oblečení jako chirurgové: v čepicích, zástěrách, gumových rukavicích a rouškách, v rukou skalpely. Pak přišel Damien Hirst s tou ovcokrávožraločí věcí. Nic, co by mohla přijmout světová veřejnost. Snesitelná strana krevní sedliny. Mezitím, ve Státech v roce 1994, jsem ve městě viděl Atheyovo obětování.

Čtvrtek 27.října 1994, 122 East Village, Manhattan

Ron Athey, performátor pro silnější povahy - dříve závislý na heroinu a nyní HIV pozitivní - si znovu a znovu do čela zapichoval cosi, co vypadalo jako pletací jehlice; krvavá koruna musela pekelně bolet. Červený proud pravidelně vystřikoval. Žádné výkřiky. Tvář zkřivená bolestí. Odnesli ho do zadní části jeviště, kde se umyl vlastní krví. Pak vodou. Potom si vzal slušivý oblek a kravatu. Teď, v černém tričku a džínách vyřezává, skalpelem na jedno použití vzor do zad černého Darryla Carltona. Krví nasáklé papírové ručníky potom zavěšuje nad hlavy obecnstva. Pravé krevní tisky. Ve velmi omezeném nákladu. V březnu, po prvním uvedení "čtyř scén z tvrdého života", jako by v Národní umělecké nadaci vybuchla bomba. "Při uklízení počítáme se vším," řekl Atheyho mluvčí. "Ručníky nasáklé krví okamžitě ukládáme do pytlů na nebezpečný odpad. Každý večer je odvážíme do nemocnice ke konečné likvidaci." Athey prohlašuje, že se zabývá problémy sebezhnusení, utrpení, vyléčení a usmíření.

Pátek 31.prosince 1999, 10.30 dopoledne, Muzeum moderních částí

Nasávám pach Oxford Townu. Výpary New Jersey. Slané a kyselé. Možná bych mohl na něco narazit v Soho. Bývalo to Rothkovo studio, ale teď je to hřiště pro nás, lidi od Uměleckého zločinu - nebo "mazaly", jak nás přezdívali. Sám Rothko si jedné temné prochlastané noci opatrně svlékl šaty, pečlivě je složil přes židli, lehl si na zem jako ukřižovaný a po několika pokusech si na zápěstí nahmátl tenkou modrou žílu a počítal puls. Přes chomáč papírových kapesníků, tak, aby se neporezal, uchopil žiletku. Měl to promyšlený. Jako pokaždý.

11.00 dopoledne, u "Mazalů", HQ, Soho

Jediná jména, která Databanka spojuje s Baby Grace, jsou Leon Blank, Ramona A. Stoneová a Algeria Touchshriek. Informací je málo, ale přece jsou:

Ramona A. Stoneová:

Pohlaví ženské. Z Kavkazu. 35 let. Sebevědomá, udržovaná, přitažlivá. Drogový dealer. Futuristka s tyranskými sklony. Dosud netrestána.

Spojení: Leon Blank, Baby Grace Blue, Algeria Touchshriek

Leon Blank:

Pohlaví mužské. Míšenec. 22 let. Outsider. Třikrát trestaný pro drobné krádeže, nedovolené přivlastňování věcí a plagiátorství.

Spojení: Baby Grace Blue, Algeria Touchshriek

Algeria Touchshriek:

Pohlaví mužské. Kavkazan. 78 let. Vlastník malého podniku na Rail Yardu v Oxford Townu. Zabývá se uměleckými drogami a řetězci DNA. Vyhýbá se jakémukoliv vystoupení v médiích. Neškodný, osamělý.

Nic světoborného. Není toho moc, za čím jít, ale R.A.Stoneová mi nejde z hlavy. Však to přijde. Teď bude nejlepší nacpat všechny důležité věci do Mack-verbasizéru, metapokusného programu, který převádí události z reálného života na neskutečná virtuální fakta. Může z toho vzejít stopa. Nebo dvě.

11.15 dopoledne

Pane na nebi, jak nenávidím psaní na klávesnici! Ale z Macka vypadlo pár opravdu zajímavých věcí:

žádná obvinění sebejistých svatých z Kavkazu přespráliš tyranicky vyvolaných žádné modly nebyly popsány křesťanští svatí otázka žádná žena křesťanský stroj zdá se ne práce je kavkazská sebejistota svatí vyznávají ženy ne byly popsány křesťanské tyranické otázky R.A.Stoneová obvinění mučedníci a tyranové vyvolání ženy popsány sado-masochistické otázky zabijím se popsán tkací stroj snižující přehnané svaté a mučedníky a hození ze schodů

Teď se to rozjede. Vše se otočí naruby a vystředí. Ramona A. Stoneová. Pamatuji si tohle zamlžení, tu sirupovitou rozteklou myšlenku. Ale počkat! Stojím přímo před sebou!

15.června 1977, Kreutzburg, Berlín

Jsou dvě ráno. Nemůžu spát, protože jeden ubohý turecký přistěhovalec si vyřezává vnitřnosti a řve přítom na celou ulici. Jeho jestřábí skřeky zní přidušeně, jako by měl přes ústa polštář. Ale zoufalství proniká houbovitou gumou jako nůž. Bere mi dech a útočí na ušní bubínky. Projdu kolem tkacího stroje a zabočím vlevo, do bezejmenné ulice. Kavkazské sebevražedné centrum, nahé a špinavé, ženy se žlutou houbovitou aurou světél z ulice ponižují svaté. Za ubohý číslo dolar hození ze schodů, když už nemůžeš dál. Ubohá radost stáhnout se do smrti, pod vedením pastýřky. Plakáty proti mísení ras nalepené na jejich oltáři pop-death strany ideálních lidí. Nula beze jména se slečně Stoneové zdá příliš tupá. "V budoucnosti drželo všechno při sobě," mumlá. Jo, vzpomínám si na Ramonu. Ustanovila se kněžkou bez budoucnosti Kavkazské svatokrádežné svatyně a zvracela svá hesla o smrti jako věčné party do prázdných nádob berlínské mládeže. Přizemní pokoje byly vstupní branou k odvrhnutí ducha svatého. Museli přehlédnout třicet nebo čtyřicet nebožtíků, než místní skupině došlo, co je v nepořádku.

28.října 1994

New Yorker Magazine, reklamní výtisk sledující módu. První svého druhu od doby, kdy se Tina Brownová stala vydavatelkou. Stačil jediný pohled. Bez mrknutí oka napsala knihu o tom, co budou stát všechny změny. Guy Bourdin se rovněž nemalou měrou podílel na této edici. Po objevení AIDS, s příchodem nové morálky a samozřejmě také poté, co zemřel, vyšel temný, sexuálně fatalistický styl z módy. Nekompromisní fotograf objevil klikatou cestu mezi touhou a smrtí. Bílá ženská noha depresivně trčící z temné lesklé emailové koupele. Dvě spleené děti, posypané perlami. Lepidlo znemožňuje kůži dýchání a ony zvolna ztrácí vědomí. Prý prohlásil, že by bylo krásné fotografovat je mrtvé v posteli. Byl to Francouz. Znal Man Raye. Miloval Lewise Carolla. Začínal focením klobouků pro Vogue. Na tváře modelek dával mrtvé mouchy nebo včely, ženskou hlavu v klobouku vrazil mezi tři z kůže stažené telecí lebky s vyplazenými jazyky. Co to bylo? Umění? Surrealistům se to může zdát pasé. Ale bylo to v padesátých letech. Doba stísňující jako utažená oprátka. Stavěl se k ní nevyjádřitelným nepřátelstvím. Chtěl malovat, ale nemohl. Tak stříkal kapky nenávisti na své zamilované objekty. Stále by ze zdi vytrhával telefonní šňůru. Nikdy by nemohl přestat. Nikdy. Všechno v jeho okolí umíralo. O jednom jeho snímku, zachycujícím ženu ležící v posteli, se říkalo, že je rekonstrukcí smrti jeho bývalé ženy. Na dalším je žena překotně telefonující z budky. Rukou křečovitě tlačí do skla. Za ní leží dvě ženská těla, částečně zakrytá podzimním listím. Jeho snem, jak o něm vykládal přátelům, by bylo dělat snímky přímo v márnici,

s mrtvolami namísto manekýnek. Já nevím. Takhle jsem to četl. Nyní jeho duch ožívá. Jsme zahaleni tajemstvím vlastní krve. To je náš současný nepřítel. Nerozumíme jí. Nemůžeme s ní žít. Nejde to...chápete?

Pátek 31.prosince 1999, 11.30 dopoledne

Po operaci a poté, co investovala do neprůstředné masky, se Ramona objevila v Londýně a Kanadě jako majitelka řady klenotnictví s body-parts, tělními částmi. Náhrdelník z jehněčích penisů, peněženky z kozích šourků, náušnice do prsních bradavek a podobné věci. Říkalo se, že stát se jejím klientem není nejlepší, protože občas některý ze zákazníků vstoupil do obchodu a už nikdy nevyšel ven. Poprask nastal, až když se jedna vysoce uznávaná celebrita rozhodla uspořádat v galerii prezentaci jejích děl. Ostatní celebrity, rovněž známé pro svoji popularitu, některé však jen mezi sebou, to považovaly za nejzávažnější výstavu posledních let a nemohly se od prací na ní odtrhnout. Všechny exponáty se prodaly do hodiny, většinou za rekordní sumy. Když kritik z Tate magazine požádal o rozhovor s oslavovanou umělkyní, majitel galerie prohlásil, že jí od rána neviděl. Zmínila se, že půjde koupit diamanty pokrytou pupeční šňůru kvůli slavnostnímu oznámení jejího těhotenství. Za hodinku bude zpátky.

To bylo jen krátké zastavení v "Gallstone" v roce 1986. Tomu dítěti by mělo být tak čtrnáct let.

Pokud je stále naživu.

to be continued...

přeložil -acp-

Zdeněk Hess

Dirkonožec

"Prosím tě, můžeš mi říct, proč zrovna tou potvorou? To se nemůžeš stát něčím jiným, třeba chlebobárcem? Ale takovou potvorou! Škoda mluvit..."

Pozoroval tu nešťastnou ženu a bylo mu jí líto. Ovládl se však a pokračoval v lapání prvků.

"Podívej se na svy končetiny! Na svy dírkaty nožičky! Vždyť v nich nemůžeš nic uchopit! A jak, řekni mi jak, budeš pít svoji obvyklou večerní kávu?"

Mořský živočich sklopil fotoreceptory.

"Dobrá, dělej tedy, jak myslíš. Ale nechci slyšet, že jsi zvolil špatně!" Odvrátila se od něj. Přece jí ho bylo líto, i když se rozhodl sám. A takový hezký chlapec to býval.

Ještě dlouho pak vzpomínala. Dirkonožec se zatím tiše odšimral.

Petr Kaufner

Vzpomínky krve

Stál uprostřed nádražní haly, s kufrem plným zmuchlaného prádla (včetně Eviných kalhotek, ještě teplých a slabě vonících po endorfinových snech), s obsahem nejhořejšího šuplíku pracovního stolu, otrhanou kingovkou založenou na straně 666 a klíčem, který se od včerejšího večera přestal hodit do zámku. V kapse přebíral poslední drobné a lístek do Nazdařbůh.

Lidé netečně proudili kolem. Stovky tváří. Tisíce vzpomínek. Ve spáncích mu tepala krev.

Nevšimavé tváře. A jediný upřený pohled.

Ani nepostřehl, kdy jej ty oči zachytily poprvé. Pronikavé a hladové. Snažil se dívat jinam, ale bylo to k ničemu. Kdykoliv přivřel víčka, viděl je znovu. Propalovaly se mu skrze sítnici hluboko do mozku, zanechávající za sebou prázdné díry s mokvajícími okraji. Tlak v týle mu drtil lebku. Přesto jako by se těšil na okamžik, kdy mu trýzněná hlava exploduje a úlomky kostí se sprškou mozkomíšního moku potřísní flegmatické kolemjdoucí. Snad se těšil i na jejich křik.

Vzdal to a nechal se očima přitahovat. Podpatky z tvrzené gumy poslušně klapaly po mramorové dlažbě. Přecpaný kufr jej tlačil do stehna. Krev se mu s hukotem valila tepnami a zalévala mozek vlnami bolesti. Všechny tyto vjemy však ustupovaly do pozadí. Teď existovaly jenom ty oči. Celý vesmír se natlačil někam do kouta, aby jim udělal místo.

Ta tvář byla z kamene. Prvotřídní pískovec. Připomínala zkamenělé slunce. Snímalo ho rentgenovým pohledem.

Viselo na zdi. Tiše předlo.

Cítil, že taje. Nohy se mu postupně rozpouštějí a jejich hmota zaplňuje zašlé spáry mezi dlaždicemi. Kufr se legračně roztéká jako na obrazech od Dalího. Možná mu hoří vlasy. Je svíce na zádušní mši.

Neviditelné paprsky slunečního trilobita zabodly své jehlice do trýzněného mozku. Neomylně zasáhly správná místa nervového systému a převzaly kontrolu nad zbytkem těla.

Poslední jistoty, jež mu zbývaly, vzaly za své. Ruce, které se dnes ráno, zřejmě naposledy, dotýkaly rozpaleného Evina těla, oči, skenující každičký centimetr její sametové pokožky, paměť, ukládající všechna zjištěná data (pigmentová skvrnka na

milimetr přesně nad ohanbím, mateřské znaménko velikosti zátky od Coly pod pravou lopatkou a tenká bílá jizva na levém nártu, jak si v létě roztrhla nohu o ostrou hranu chladicího boxu v Tuttiho marketu) a v neposlední řadě také rozklepané hadrové nohy panáčka Chuckyho.

Bůhvíproč se mu v soukromém vzpomínkovém biografu mihla právě tahle komicky šmachtající strašidelná figurka. Dětská hračka. Chucky s dvanáct palců dlouhým řeznickým nožem. Byly to její nohy, které ho postavily tváří v tvář té zkamenělé pijavici, byly to její ruce, které na první pokus našly mezi hrstí drobných správnou minci, již slunce zhlitlo jako předkrm. Ale hlavní chod teprve přijde. A bude to parádní hostina. Prima mejdan, Chucky!

Jehlice v mozku se zavrtaly hlouběji. Každým nervem projela ozvěna bolesti.

Nepostřehl, kdy se mu před očima objevila dlaň levé ruky. Jeho vlastní ruky. Přistihl se, jak na ni tupě zírá. Prohlížel si tu podivně zvrásněnou kůži. Nechutně růžovou, citlivou a zranitelnou. Hrubá dlaň je znamením muže. Tohle mu Eva vždycky předhazovala. V životě se mu neudělal pořádný mozol. Neměl ruce dřevorubce, spíš klavíristy. Nebo kouzelníka.

Sledoval dráhy nejhlubších rýh. Táhly se dlaní jako marsovské kanály. Čáry srdce, života a osudu. Ostatní si nevybavoval. Informace tohoto druhu zasouval někam do nejtemnějších mozkových suterénů, aby se pro ně po zbytek života nikdy nevrátil. Věštění osudu. Nic pro něj. Budoucnost ho příliš nezajímala. On žil v současnosti. A z minulosti.

Sevřel všechna relativní pojítka s budoucností v hrsti. Neviditelné jehlice ho donutily ruku zase otevřít. Vzápětí ji vrazil kamennému slunci do chřtánu. Dlaní vzhůru.

Skruté třetí oko se otevřelo. Rudý paprsek z něj vystřelil vstříc nechráněné ruce. Mravenčení prostoupilo dlaní a rozšířilo se po paži až k lokti. Světelná slámka narazila na zdroj informací a začala je mocně nasávat. Kamenné slunce nebylo nasyčeno už dlouhou dobu. Ale hlad se nedá oblafnout. Teď tu konečně bylo sousto.

V ústech měl poušť a tváře mu rozpalovala horečka, jako tehdy na začátku léta, když ležel doma už druhý měsíc a nemoc nepolevovala. Byl ještě dítě a nemyslel na smrt, ale na prázdniny, které mu utíkaly mezi prsty, zatímco bezmocně ležel na posteli, a tak když matka odešla, posadil se k oknu a pozoroval, co se děje venku. Mezi ním a létem byl jen kousek čirého skla (s malou prasklinou v dolním rohu, jak matka - vždycky na ni myslel jen jako na matku - zapoměla v zimě za oknem hliněný hrnec plný husího sádla a okno zavřela. Okenní sklo to odneslo jen duhovou prasklinou, zato hrnec se rozbil o zem. Střepey zabodnuté do hromady sádla vypadaly jako rozšlápnutý hlemýžď. Od té doby nenáviděl sádlo. Teď ale bylo léto a on k němu měl stejně daleko jako ke druhému konci vesmíru. Seděl za oknem a prstem čmáral na studené sklo žalozpěvy. Poslouchal, jak se v parku překřikují ptáci s dětmi, zaslechl i vzdálený hukot ulice a někde docela blízko... cinkání rolniček...

Cink...cink...

Namísto Santa Klause se objevil tlustý závozník v zamaštěných lacláčích. Na krku se mu leskl pot. Pohled na upocenou šiji vyvolal znovu tu nepříjemnou vzpomínku na roztrácející se sádlo. Vzápětí je ucítil v krku. Donutilo jícen ke křečovitému stahu.

Cink...cink...

Rolníčky se rozezněly znovu. Prázdné pivní láhve sebou škubaly v přepravních bedýnkách s otrhanými nálepkami. Přitlačil nos ke sklu, až se mu legračně rozplácl, ale tohle mohlo být vidět zvenku a to bylo nekonečně daleko. Kamarádi byli zaměstnání prázdninovými dobrodružstvími a nestarali se o to, že on tady sedí na oprýskaném parapetu a tělo mu místo slunce zahřívá horečka.

Najednou se ozvala krátká nadávka. Pak bylo vteřinu ticho. Přesně tu vteřinu, která se tváří jako věčnost. Vzápětí otrásla uličkou exploze tříštěného skla. Štos přepravek narazil na schůdek Sutlinovic krámku a poroučel se k zemi.

Zatímco závozník s odulými rty s pivním nátiskem odsupěl dovnitř pro košič, odnikud se vynořil malý klučina. Přičapl k rozbitým láhvím a začal si hrát s barevnými střepey.

Cink...cink...

Nikde nebyl nikdo, kdo by to děcko odehnal od nebezpečného pokladu.

Mládě pozorovalo skrze střepey zatmění slunce. Podíval se na oblohu také. Ale zatímco klučík dole na ulici si chránil zrak zeleným nebo hnědým filtrem zapáchajícím po zvětralém pivu, jemu se sluneční halo zabodlo do očí a roztančilo krvavé vzory na pozadí víček.

Zvenku se ozval křik. Tentokrát to byla věčnost, ale jemu připadala jako vteřina. V horečce se čas chová jako mýdlo. S mokřýma rukama je neuchopíte.

Dočasná slepota, která se mu zakousla do očí, pomalu odeznívala. Zatmění slunce se nekonalo. Zklamaně sklopil zrak zpět k ulici. Hoch už tam ale nebyl. Zůstala jen kupa střepeů, ozvěna několika vzrušených hlasů unikajících ze dveří obchodu pana Sutlina a velké kapky krve rozstříknuté po chodníku.

Ta vzpomínka v něm vyvolala vlnu nevolnosti. Břicho zasáhla miniaturní imploze křeče. Instinktivně k němu vztáhl pravou ruku. Kdyby ji měl volnou, použil by i levou, jenže ta pevně vězela v ústech kamenného slunce. A to ji zdaleka nehodlalo propustit.

Mravenci, kteří dosud rejčili v jeho předloktí, zahájili další postup. Právě zachvátili zbytek paže a rozlili se po krku a také dolů po žebrech. Píchlo jej u srdce. Krajina břišní se k přehlídce bolesti s gustom přidala.

Mezi prsty pravačky, která se sevřela kolem pupku uvězněného v košili (dostal ji k jednomu z těch životních výročí, která tolik nesnášel, stejně jako samotné košile), se mu objevila krev. Nebyla to jeho krev, byla to Helenina krev. Ano, Helenina, chtělo se mu křičet. Všichni se dívejte, to já, já jsem jí to udělal! Zatímco ona někde sedí v koutě, obličej má plný potu, rozčuchaných vlasů a slz (určitě ne, ono se jí to líbilo!) já se tady biju do prsou jako Tarzan, protože jsem jí to udělal! Přefkl jsem jí! Krámy nekrámy!

Noc naplňoval rámus orchestrionu. Na obzoru se hypnoticky otáčelo ruské kolo. Utikal jako smyslu zbavený. Na podbřišku jej hrála cizí krev.

V tu chvíli se navzdory vši bolesti pousmál. Spolu s mravenci se mu tělem rozlévalo ještě něco. Nedokázal to identifikovat, ale ať už to byla ektoplazma nebo kyselina, dokonale rozleptávala trosky jeho ega. Paprikový lusk tělesné schránky byl naplňován zázračnou balzamovací substancí, která jej zachránil před rozkladem a vrátí do smysluplného života.

Ruské kolo se neustále otáčelo. Kvílení zrychlujícího orchestrionu rvalo uši. Zvyšující se obrátky vymazaly většinu tónů, až zbyl jen jediný, nesnesitelný a neposlouchatelný. Buben kolotoče se měnil. Už to nebylo do noci zářící kolo s lodičkami plnými zamilovaných párů, ale ocelově lesklý, smrtelně svištící kotouč cirkulárky. Ostré zuby se honily v nekonečném koloběhu. Díky rychlosti byly téměř neviditelné.

Pařátu, která se před jeho zraky objevila, poznal okamžitě. Torzo lidské ruky patřilo Bláznivému Arturovi. Nemohl na ni zapomenout. Strašila ho ve snech ještě dlouho poté, co opustil Taylorovy spojené dřevařské závody. Jeden zkurvený rok mistrování v truhlářské dílně se mu nesmazatelně vyryl do paměti. Snažil se ho uklidit do mozkových suterénů k informacím o věštění budoucnosti, vlivu ozónové díry na celkové klima a ostatní veteši. Nepodařilo se mu to. Vzpomínka byla pořád tady, připravená kdykoliv vyskočit a promočit mu záda pyžamového kabátku studeným potem.

Když se na dílně objevil poprvé, měl ještě Artur obě ruce zdravé. O jeho rozumu se však totéž říct nedalo. Systematicky rozpouštěl svůj mozek v alkoholu. To samozřejmě stálo peníze. Artur přišel na geniální způsob, jak si bez práce přivydělat. Podle něj byla druhým nejdokonalejším lidským vynálezem (hned po lihovaru) životní pojistka.

Že je kotoučová pila bezbolestný chirurgický nástroj, zjistil nešťastnou náhodou. To přišel o první článek palce. Takové věci se na truhlárně stávají. Ale ne pětikrát do roka. A zkuste pak vyhodit člověka v pracovní neschopnosti. Odbory vás rozcupují. Pošesté se Bláznivý Artur postaral o nejkrvavější dernierku v dějinách Spojených Taylorových. Tou dobou už mu na levé ruce zbývaly jen tři prsty. Jedním z nich byl i pokrácený palec.

Těžko říct, jak se ten špinavý vořech dostal do dílen. Toulavá zvířata se asi dostanou všude. Spoustě lidí to vadí. Artur o tom takhle nepřemýšlel. Dělal všechno pro peníze. Hodiny strávené s ječící kotoučovou pilou a převaha alkoholu nad krví vám myšlení notně zjednoduší. Nikoho z těch pitomců, kteří se s ním vsadili, by ve snu nenapadlo, že to udělá. Všichni ho podcenili. Dokázal dotáhnout věci do konce.

Když se Artur objevil ve dveřích kanceláře, byl tu jasný důvod, proč od Taylora odejít. Od pasu až po obličej se po Arturových hadrech táhly čerstvé cákance krve. Krev měl i ve vlasech a na zubech. Olízl si ji jazykem.

Psí mordou svíral v pařátu levé ruky. V triumfálním gestu ji zdvihl nad hlavu. Jako Perseus torzo Medusy.

Udělal osudnou chybu a podíval se ji do očí.

Ty oči...

Ty oči se na něj smály.

Dřív by to neudělal. Teď jim ten úsměv vrátil.

Mravenci splnili svou úlohu a poslušně se vraceli k rudému sosáku. Paprikový lusk byl znovu naplněn.

Na chladnou zem haly doklouzal malý proužek papíru. Nevšímal si ho. Nepotřeboval ho číst. Beztak věděl, co musí udělat. Má toho spoustu na práci. A nejlepší bude začít hned. Volnou pravačkou zmačkal jízdenku. Pak pomalu vytáhl levačku. Rychle ji sevřel. Byl by nerad, aby mu nehmotný noční motýl ulétl.

Kamenné slunce jej definitivně propustilo.

Ne nadlouho.

prosinec 1996

Závěrem dokončení vtípu z AN 23. V krátkosti připomenutí předchozího děje:

Přijde Sněhurka do chaloupky a vidí v kuchyni 7 polívčiček.

Z každé ochutná, a tu poslední zbaští.

Jde vedle a v pokoji vidí 7 skleniček.

Z každé ochutná, a tu poslední vymlaskne do dna.

Jde vedle a v ložnici vidí 7 postýlek.

Do každé si zkusí lehnout a v poslední usne.

A nyní už dokončení:

Večer se vrátí domů 7 trpaslíků.

Přijdou do kuchyně a ozve se:

"Mě někdo jedl polívčičku."

"Mě taky, mě taky, mě taky, mě taky, mě taky."

A Šmudla praví: "A mě ji někdo sežral."

Jdou do pokoje a ozve se:

"Mě někdo pil ze skleničky."

"Mě taky, mě taky, mě taky, mě taky, mě taky."

A Šmudla: "A mě někdo všecko vypil."

Jdou do ložnice a ozve se: "Mě

někdo ležel v postýlce."

"Mě taky, mě taky, mě taky, mě taky, mě taky."

A Šmudla na to: "DRŽTE UZ HUBU, VOLOVÉ, RADŠI ZHASNĚTE A SPĚTE!!!"

A ještě jeden navíc:

Dva důchodci v parku na lavičce:

"Ty, Františku, pamatuješ, jak nám na vojně za první republiky dávali do kafe brom? --- Tak už to začíná účinkovat."

ANDROMEDA NEWS -

Scifistický nepravidelný občasník. Vychází poměrně nepravidelně, když je chuť psát a vydávat. Vydává SFK ANDROMEDA Plzeň. Šéfredaktor čísla: P.Kaufner. Redaktoři: Dáreček, Helenka.

Cena tohoto čísla se nedá penězi vyčíslit.

ZHOTOVOVÁNÍ KOPIÍ TOHOTO FANZINU SE DOPORUČUJE!!

Kontaktní adresa : Ľubomír Záborský, Rabštejská 32, 323 32 PLZEŇ